SATILAMAYAN KÖMÜŞ

Yazan: Durmuş Özer - 8 Ocak 2009

Sabah ezan vakti herkes uykuda. Yalnız saka kuşları birde sığırcıklar mesaiye erken başlamışlar. Mevsim yaz ya, güneş mızraklarını tabiata saplarcasına hazır bekliyor. Yol uzun ve yaya. Zamanı durduramazsın, erken varmak gerekir. Yoksa bu erişmek pazara yetişmek çok zor. Acele etmek gerek, burası Bor değildi, olmadı Niğde pazarına erişelim.

Baba bir daha kükrercesine seslendi; "Oğul hâlâ kalkmadın mı, hâlâ mı yatıyorsun? Güneş bir öğündere boyu çıkacak, sen pazara öğlene varamazsın Taşova pazarına yahu." Baba diyecek oldu, "Hadi be oğul, hâlâ evde misin?" Diye seslendi. Babada kendince haklı idi. Bu hayvan pazara erken inecek. Bilirdi hayvan pazarında pazarlıkların çok erken başladığını. İhtiyaçları için erken satılacaktı. Yalnız bir sorun vardı. Satılacak hayvan ne bir koyun, ne bir keçi idi. Beşyüz kiloluk bir kömüş hayvanı idi. Öyle bir hayvan ki, yola giderken adımlarını adeta sayarak yürür. Yol uzun, mevsim yaz, günler sıcak geçiyor. Köyde bir eski traktör vardı. İşine gelmediği zaman çalışır. Heybe, çuval, bohça vari yükleri alır, bir de yolcu alırdı.

Bu hikayeyi dinlerken aklıma birden şu geldi. Ulus-Etimesgut arasında çalışan minibüslerin birine binmek isteyen müşteri canlı horozu ile binmek ister. Minibüs şoförü kural gereği yolcuyu almaz. Tartışırlarken o ara horozun ötesi gelir. Horoz öter, o ara öbür yolcu araya girer, şoförle horoz sahibine şöyle der; "Sizi ben her sabah işinize erken başlayınız diye erken uyandırıyorum, siz beni yahni olmadan önceki son keyfim olan yolculuğa müsade etmiyorsunuz" der. Bu konuşma yolcu ile şoförün doğru diyor tasdiki ile tatlıya bağlanır. Ama kömüşün öyle bir itiraz etme şansı yok ki. Baba oğula ben traktörle gidiyorum, pazarda buluşuruz narası ile oradan ayrılır. Esas sorun yeni başlar. Hesapta bir de ana vardır. Bu kömüş yarın pazarda besili görünsün diye, iyi para etsin hiç olmazsa oğlanı evlendirirken işe yarar, ihtiyaçlar görülür diye söylenir. Akşamla şafak vaktine kadar , yani şafak kızarana kadar dört teneke yalı banamısın demez götürür. Eskiden deve boynu patız var idi. Sap döverken ekin bağını bir atsan da yer iki atsan da yer idi. Bizim kömüş sanki deve boynu patoz. Ana der ki; "bu hayvan pazara varana kadar susar" iki teneke dolusu su ikram eder. Hayvan yusyuvarlak çıkmış, üzerinde Tokat sarması oynanacak kadar bir alan olmuştur. Ana yüreği inşallah bu gün iyi para eder der. Ama hayvan yedi yıldır kapıdadır, hüzünlenir. Gönlü satmaya kıyamaz. Ama ihtiyaçlar neyle görülecek ki. Son kez hayvana bakar, yıllardır sağıp sütünü, yoğurdunu, tereyağını çocuklarına yedirmiş öyle büyütmüştür.

Gözleri nemlenir, iki damla yaş düşer. Bu kadar yedirilen hayvanın sekiz kilometre yolu nasıl gideceğinin hesabını yapamaz. Ya Bismillah der, oğlanın eline bir çöte parçası verir. Oğul yavaş git hayvanı yorma, yolda iti kurda rast gelirsen sakın korkma. Oğul kömüşe hafif bir bıçkın atar, zaten cüssesi ağır olan hayvan o yüzden bile gelmez. Köyden ayrılalı bir saat olmuş, ancak Faravga'ya sarabilmiş. Biraz gençlik, biraz da çocuk hali ile yolun kenarına atılmış bir gazete parçası görür. Yarım gazete Saklambaç gazetesidir. Şöyle bir süzer gazeteyi. Gazete ses yarışması düzenlemektedir. Yarışmacı arar, sesi güzel olanlara imkân ve fırsat doğdu yazar. Gönül bu ya ilanı iyice süzer, yarışma İstanbul'da. Kendine şöyle bir bakar, ben de katılsam mı der, hayallere dalar. Yıl bin dokuzyüz altmış yedi. Kendini denemek için bir sağa bir sola bakar, yalnız olduğunu hisseder. O zaman moda olanlardan bir tane patlatır. Sonunda kendine gelir, halbuki o zamana kadar gördüğü en büyük şehir Taşova'dır. Çakmak fırınından aldığı bir somun ekmeğin lezzetini şehirde, Taşova'da tatmıştır. Bu hayyalle zaman kavramını çoktan unutmuştur zaten. Zorla yoluna giden kömüş fırsat bu fırsat diyerek yolun kenarındaki davun ağacının dibinde çoktan istirahata çekilmiştir. Baba hayvan pazarına gelmeyen oğlu ile kömüşü satış listesinden çıkarmış olacak ki, öğle üzeri köyün tek traktörüne binip dönüş yoluna çıkmıştır. Taki yanına bir traktörün hop sesiyle irkilip ancak kendine gelir. Babası yüksek sesle oğlu sabahtan beri pazarda seni bekler dururum, nerede kaldın? Der. Şimdi suçu kömüşe yüklemenin tam zamanı diye düşünür. Zaten yorgun olan kömüş istirahatini yapmış, çoktan gevişe başlamıştır bile. Hadi oğul geri gidelim der. Pazar çoktan geçmiştir. Baba dönüşte hem hayvanı yürütür, hem söylenir. Mübarek karı bu hayvana bu kadar yal verilir mi? Öğle sonu Taşova'ya inemeyen hayvanla köye ancak dönerler. Eve gelindiğinde ana, kömüşü görünce satılamadığına hem sevinir, hem de ödenecek borçlar aklına gelince üzülür.

Yorum Ekle

Durmuş Özer